

NAŠE MALO CRNO JEZERO

Pišu: Valentina Marincel i Maja Marinić

Nas dvije smo imale jaku želju nešto napisati o svome selu koje većina ljudi ne poznaje. Tako smo se malo raspitale o prošlosti i sve što smo uspjele dozнати, potanko ćemo napisati.

Naše selo Crno Jezero malo je selo u okolini Otočca. Većina ljudi doselila se u njega iz Kosinja misleći da će im život biti bolji. Međutim, ovdje je život bio siromašan i težak jer su ljudi morali uzgajati stoku i baviti se ratarstvom kako bi si priuštili za kruh. Stoku su prodavalici na stočnoj placi u Otočcu kako bi zaradili za neke druge potrebne namirnice. Bilo im je izuzetno teško u lošim uvjetima, posebno biti bez struje, vode, telefona... Da bi riješili problem s vodom, ljudi su na volovima u drvenim bačvama vozili vodu iz Švice ili Prozora, a neki su imali u blizini kamenice iz kojih su uzimali vodu. U to vrijeme ljudi su bili pošteni, iskreni, susretljivi, spremni pomoći, više su se družili jedni s drugima. Struju su dobili tek 1972. godine.

Posebno im je teško bilo za vrijeme Drugog svjetskog rata (1941. godine) kada su stradali mnogi nedužni ljudi. Malo smo se raspitale o tome kod nekoliko starijih osoba koje su nam opisale taj nepravedan i nesretan rat. Valentinin djed (Martin Marincel) dao nam je nekoliko izjava o tome što se zbivalo tijekom rata: „Tko god je bio u ustašama i domobranima, komunisti i partizani su ih ubijali.“ Također je rekao: „Da bi spasili svoj život, ljudi su bježali po šumi i skrivali se u špilje. Oružje su sklanjali u magazine (zid uvučen u stijenu).“

Dok smo ga gledale i slušale, bio je veoma tužan i potišten. Bilo mu je teško govoriti o ratu, toliko da mu se u oku mogla vidjeti suza. Te njegove suze potakle su i nas da razmislimo o osjećajima, patnji i boli tih jadnih ljudi... Sva ta priča pobudila je veliku znatiželju u nama da istražimo još više o ratu i uspjele smo još saznati da su na području Crnog Jezera ubijena i tri nepoznata borca. Otišle smo na njihovu grobnicu na koju su svi zaboravili. Nalazi se ispod velikog bora. Dok smo se probijale kroz zarasle grane i trnje, prvo što smo ugledale bila je malo oštećena ploča na kojoj piše da su tu sahranjena tri neznana partizana koji su poginuli 1944. godine.

Kad smo to vidjele i pročitale, stale smo razmišljati kako to da su tu završili i skončali neki nepoznati ljudi kojima je podignut i spomenik, a danas su ih svi zaboravili. No, vrijeme je polako prolazilo i morale smo ići dalje. Nedaleko se nalazi tunel koji se počeo graditi 1961. godine. Kad se tunel kopao, iskopani materijal se odvozio na kipu (mjesto gdje se odlagao pijesak i kamenje). U tom tunelu prilikom kopanja i probijanja poginuo je samo jedan čovjek, zvao se Vojo, mašina ga je zdrobila. Na kraju tunela nalaze se čvrsta vrata iza kojih je tunel kojim Lika teče iz jezera Kruščice (Kosinj), da bi se spojila s Gackom i tako načinila veću vodu. Ta voda teče u Šumećicu, iz Šumećice u Brlog, a iz Brloga u hidroelektranu u Jurjevu... Taj tunel je mračan, hladan i pomalo zastrašujući. Neki su ljudi iz sela išli unutra i došli blizu vrata, ali kako tamo voda kapa, ima vrlo puno blata pa se mora paziti gdje se staje. Mi nikada ne bismo išle unutra jer je mračan i nije ugodno biti po mraku. Kad bi se voda pustila, potopila bi cijelo selo. Nadamo se da neće doći do toga.

Malo dalje od tunela nalaze se njive i drage koje se ljeti kose, a zimi su potopljene vodom koja stvara tamno jezero. Po tome je najvjerojatnije selo i dobilo ime jer tu vodu okružuje crnogorična šuma, koja daje dojam da je jezero crno. Puno puta ga znamo posjetiti zimi i doista izgleda tamno, ali i lijepo.

No, u današnje vrijeme (2011. godina) sve je u potpunosti drugačije. Život je donekle lakši zbog struje i vode. Mještani su podigli spomenik Spasitelja (Raspelo) 2001. godine. Nakon toga su malo bolje razmislili i vidjeli da nema smisla da selo bude bez crkve, pa su se dogovorili i počeli graditi crkvu Svetog Petra i Pavla (2003. godine), koja još nije u potpunosti dovršena. Većina mještana ide u crkvu i puno nam je bolje. Odmah uz crkvu imamo i malu mrtvačnicu i groblje, na kojem, na žalost, imamo sedam preminulih osoba.

Nedavno nam je jedna baka ispričala priču o Vencelovoj jami, o Vencelu, čovjeku koji je s konjima vozio trupac. No taj se trupac skliznuo i povukao te konje za sobom i konji su se ugušili u jami. Zbog toga je i dobila naziv Vencelova jama.

Iako Crno Jezero nije baš poznato, mi imamo dosta toga što bismo mogli pokazati, malo nam je selo, ali se mi njime ponosimo. Selo nam se jako svida jer smo tu odrasle i živimo 16 godina i ne bismo ga mijenjale ni za što na svijetu. Po našem mišljenju, to je najljepše selo, s najljepšim krajolikom, prekrasnom šumom i brdima. Naravno, ne znamo još sve o njemu, ali se nadamo da ćemo i dalje istraživati i prikupiti još zanimljivijih podataka i običaja...

[Foto-galerija](#)